

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 283/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] a sťažovateľa [REDACTED] obaja zastúpení JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, proti rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 21T/112/2014 z 25. mája 2020, rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/71/2020 z 29. apríla 2021 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/8/2022 z 26. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. augusta 2023 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 21T/112/2014 z 25. mája 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4To/71/2020 z 29. apríla 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1Tdo/8/2022 z 26. apríla 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Žiadajú napadnuté rozhodnutia zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom okresného súdu boli sťažovatelia a ďalší obžalovaní uznaní za vinných zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného

zákona k § 155 ods. 1 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, za čo bol prvému sťažovateľovi uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov nepodmienečne a druhému sťažovateľovi bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne.

3. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol na podklade odvolania sťažovateľov a ďalších obžalovaných napadnutý rozsudok okresného súdu zrušený v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. b) a d) a ods. 3 Trestného poriadku, pričom krajský súd uznal sťažovateľov za vinných zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s pokusom podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, za čo bol prvému sťažovateľovi uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne a druhému sťažovateľovi bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov nepodmienečne.

4. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľov a ďalších obžalovaných odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Sťažovatelia pred ústavným súdom namietajú, že všeobecné súdy neposkytli dostatočnú odpoveď na ich námietku týkajúcu sa znaleckého posudku o zranení jedného z poškodených. Tvrdia, že právna otázka spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví, resp. pokusu o jej spôsobenie zostala nezodpovedaná.

6. Ďalšiu námietku sťažovateľov predstavuje ich tvrdenie, že v ich trestnej veci nebol preukázaný taký útok na poškodených, ktorý by smeroval priamo a vyslovene na oči alebo do očí poškodených, a ani súhrn opakovaných útokov na poškodených v skutočnosti nevyvolal následky na zraku poškodených, teda v ich veci absentovala subjektívna i objektívna stránka trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona.

7. Podľa názoru sťažovateľov najvyšší súd nedostatočným spôsobom reagoval na ich námietku o tom, že odborní konzultanti neboli poučení podľa § 144 ods. 1 Trestného poriadku. Navyše, pomoc odborných konzultantov v ich veci nesmerovala iba k vyriešeniu čiastkovej otázky, ale k rozhodujúcej otázke následkov a hrozby následkov na očiach poškodených.

8. Najvyšší súd podľa sťažovateľov nesprávne vyhodnotil aj povinnosť odôvodniť opodstatnenosť pribratia konzultanta. Vôbec nevyhodnotil ich námietku o nezákonnosti znaleckého dôkazu, keď sa okresný súd v rozpore s § 145 ods. 1 Trestného poriadku pýtal priamo na právne posúdenie veci.

9. Ďalej sťažovatelia namietajú, že krajský súd nepostupoval v súlade s § 297 Trestného poriadku, keď na verejnom zasadnutí 29. apríla 2021 nevykonával kamerový záznam, na ktorom svoje rozhodnutie založil.

10. Sťažovatelia pred ústavným súdom taktiež tvrdia, že zo strany všeobecných súdov mali byť kompenzovaní za neprimeranú dĺžku trestného konania, ktoré do právoplatného skončenia trvalo vyše 7 rokov.

11. Sťažovatelia napokon namietajú, že skutok vymedzený vo výroku o vine nespĺňa obligatórne znaky pokusu podľa § 14 ods. 1 v spojení s § 155 ods. 1 Trestného zákona. Absentuje v ňom totiž skutkové vymedzenie toho, že konanie sťažovateľov bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, teda k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví poškodených.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľov je namietané porušenie ich práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorými bolo rozhodnuté v ich trestnej veci a ktorými boli uznaní za vinných a odsúdení za prečin výtržníctva.

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a ods. 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom okresného súdu:

14. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

15. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

16. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovatelia mali možnosť podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, pričom túto možnosť aj využili a posúdenie všetkých ich relevantných námietok preto bolo v právomoci krajského súdu ako súdu odvolacieho.

17. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti tak nemá ústavný súd danú právomoc, a preto ju bolo ako takú potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

18. Rovnaký záver o nedostatku právomoci možno konštatovať aj vo vzťahu k časti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Z okolností danej veci totiž vyplýva, že sťažovatelia mohli svoje námietky podradiť pod dovolacie dôvody a uplatniť v dovolaní pred najvyšším súdom, čo aj urobili a o nimi podanom dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením.

19. Ani na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, a preto ju bolo ako takú potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

20. Sťažovatelia napokon namietajú porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Povinnosťou najvyššieho súdu bolo poskytnúť sťažovateľom primeranú a presvedčivú odpoveď na všetky ich relevantné námietky.

21. Ústavný súd totiž stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

22. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (rozsudok vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež rozsudok vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

23. Sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti namietajú znalecký posudok a záver o spôsobení ťažkej ujmy na zdraví, resp. pokusu o jej spôsobenie. Taktiež namietajú, že odborní konzultanti neboli poučení podľa § 144 ods. 1 Trestného poriadku. Navyše, pomoc odborných konzultantov

nesmerovala podľa ich názoru iba k čiastkovej otázke, ale k rozhodujúcej otázke následkov a hrozby následkov na oku/očnici poškodených. Najvyšší súd nesprávne vyhodnotil povinnosť odôvodnenia opodstatnenosti pribratia konzultanta, ktorá musí byť uvedená priamo v znaleckom úkone.

24. Najvyšší súd v napadnutom uznesení k týmto námietkam sťažovateľov odkázal na závery krajského súdu vyjadrené v napadnutom rozsudku, s ktorými sa v plnej miere stotožnil. Krajský súd v relevantnej časti svojho napadnutého rozsudku uviedol, že znalecký posudok MUDr. Popelku okrem popisu jednotlivých konkrétnych zranení u poškodených presne popísal mechanizmus ich vzniku, ktorý korešponduje s výpoveďou poškodených, ako aj s kamerovým záznamom. V prípade všetkých troch poškodených prebiehal útok na hlavu v stredne ťažkej intenzite, resp. silnej intenzite. Súčasťou poranenia jedného z poškodených bola aj erózia rohovky a zlomenina nosovej kosti. Dvaja poškodení boli obmedzení na obvyklom spôsobe života po dobu 10 až 14 dní, jeden z nich bol takýmto spôsobom obmedzený na 4 až 5 týždňov. Krajský súd následne všetky zranenia, mechanizmus ich vzniku a ich následky podrobne popísal. Ďalej uviedol, že z hľadiska úmyslu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví stačí zistenie, že páchateľ vedel, že svojím konaním môže takýto ťažší následok spôsobiť, a bol s tým uzrozumený. Na preukázanie uzrozumenia bolo podľa jeho názoru potrebné vychádzať predovšetkým z povahy použitého predmetu útoku, intenzity útoku, ako aj zo spôsobu jeho vykonania. V nadväznosti na uvedené poukázal na to, že poškodeným boli spôsobené zranenia ľahké, avšak pri úmysle obžalovaných spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví poškodených bolo potrebné zdôrazniť práve spôsob ich útoku na poškodených, ktorý prebiehal veľmi intenzívnym spôsobom, opakovane a v prípade všetkých troch poškodených smeroval okrem iných častí tela predovšetkým na hlavu. Zdôraznil, že obžalovaní do poškodených opakovane kopali, kopali s rozmachom, pričom na jedného poškodeného v jednom konkrétnom momente útočili viacerí. Ďalej poukázal na skutočnosť, že ani jeden z poškodených sa útoku obžalovaných aktívne nebránil. Tieto okolnosti vo svojom súhrne podľa krajského súdu odôvodnili konštatovanie úmyselného zavinenia u obžalovaných (vrátane sťažovateľov, pozn.).

25. Pokiaľ ide o samotný znalecký posudok, najvyšší súd poukázal na záver krajského súdu o zákonnosti tohto znaleckého posudku. Krajský súd v príslušnej časti napadnutého rozsudku uviedol, že znalecká organizácia bola pribratá do konania na podanie posudku riadnym postupom podľa § 142 ods. 1 s poukazom na § 143 ods. 1 Trestného poriadku. Znalecká organizácia forencis.sk, ktorá vypracovala znalecký posudok, bola zapísaná v zozname znaleckých organizácií Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v odbore zdravotníctva a farmácie vrátane odvetvia súdneho lekárstva a traumatológie, a teda mala odbornú spôsobilosť na objasnenie skutočností dôležitých pre trestné konanie, mala určenú osobu zodpovednú za výkon znaleckej činnosti, ktorá bola zapísaná v zozname znalcov, ktorá daný znalecký posudok vypracovala, a bola riadne podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku poučená, taktiež odôvodnila pribratie konzultanta na posúdenie čiastkových otázok, a to posúdenia častí zranení poškodených, uvedené odôvodnila v písomne vypracovanom znaleckom posudku a taktiež aj na hlavnom pojednávaní. Skutočnosť, že takéto odôvodnenie pribratia konzultanta nepostačuje jednej z procesných strán, nemá podľa krajského súdu za následok nezákonnosť vykonaného dôkazného prostriedku. Pokiaľ ide o nepoučenie odborných konzultantov podľa § 144 ods. 1 Trestného poriadku, poukázal

na skutočnosť, že takýmto postupom musí byť poučený znalec, nie konzultant, pričom znalec takýmto spôsobom poučený bol.

26. Pokiaľ sťažovatelia tvrdia, že odborný konzultant v skutočnosti neposudzoval čiastkovú otázku, ale otázku rozhodujúcu, ústavný súd v krátkosti poukazuje na skutočnosť, že sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti neobjasnili, prečo by čiastková otázka nemohla predstavovať aj nimi tvrdenú či vnímanú „rozhodujúcu otázku“. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že v danej veci išlo o posúdenie zranenia oka a očné ušnice u poškodených odborníkom na oftalmológiu v rámci celkového preskúmania mechanizmu vzniku a rozsahu (viacerých) poranení poškodených. Okrem toho z ústavného súdu predložených dokumentov vyplýva, že znalecká organizácia využila konzultáciu na účel dosiahnutia „absolútnej istoty záverov“, teda ako v podstate kontrolný mechanizmus na svoje vlastné závery, čo možno interpretovať ako postup na prospech sťažovateľov, nie na ich škodu.

27. Ústavný súd v tomto bode považuje za potrebné objasniť, že aj ak by k prípadným parciálnym pochybeniam tvrdeným sťažovateľmi skutočne došlo (neúplné odôvodnenie opodstatnenosti pribratia konzultanta priamo v znaleckom posudku, resp. odôvodnenie pribratia konzultanta iba na hlavnom pojednávaní), išlo by o nedostatky na úrovni bežnej zákonnosti, ktoré by bez ďalšieho nemali za následok aj porušenie ústavy a dohovoru, teda v zmysle už citovanej judikatúry by samy osebe nemali za následok narušenie spravodlivosti konania ako celku.

28. Rovnaký záver platí aj vo vzťahu k sťažovateľmi spochybňovanému formulovaniu otázky pre znalca. Z predložených dokumentov totiž jasne vyplýva, že cieľom znaleckého úkonu bolo preskúmať mechanizmus vzniku poranení a rozsah poranení poškodených, a to vrátane skúmania potenciálu samotného útoku k vzniku závažnejších poranení, teda skúmanie otázky, či útokom mohlo dôjsť k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví poškodených, resp. či model prezentovaného násillia mal charakter útoku na životne dôležitý orgán.

29. Na základe uvedeného sa ústavný súd presvedčil, že predmetným námietkam sťažovateľov bola zo strany najvyššieho súdu venovaná dostatočná pozornosť.

30. Ďalšiu námietku sťažovateľov predstavuje tvrdenie, že v ich trestnej veci nebol preukázaný útok na poškodených, ktorý by smeroval priamo a vyslovene na oči alebo do očí poškodených a že ani súhrn opakovaných útokov na poškodených nevyvolal následky na zraku poškodených, teda v ich veci absentovala subjektívna i objektívna stránka trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona. V dôsledku uvedeného sťažovatelia taktiež namietajú, že skutok vymedzený vo výroku o vine nespĺňa obligatórne znaky pokusu podľa § 14 ods. 1 v spojení s § 155 ods. 1 Trestného zákona.

31. Ústavný súd k tejto námietke úzko súvisiacej s predošlými námietkami sťažovateľov primerane odkazuje na už citované závery o spôsobe útoku sťažovateľov na poškodených. Nad rámec uvedeného poukazuje na skutočnosť, že podľa skutkovej vety uvedenej v napadnutých rozhodnutiach mali sťažovatelia a ďalší už odsúdení poškodeným opakovane a cielene kopáť do hlavy a dupať na hlavu, a to aj v čase, keď títo už v dôsledku útoku neboli pri vedomí, a teda sa vôbec nemohli brániť. Z napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva dokonca aj to, že sťažovatelia sa na fyzické napadnutie poškodených bezprostredne pred ním pripravovali,

a to tak, že sa pred vchodom do podniku, kde následne poškodených napadli, rozcvičovali a poskakovali na mieste.

32. Sťažovatelia ďalej namietajú, že krajský súd nepostupoval v súlade s § 297 Trestného poriadku, keď na verejnom zasadnutí 29. apríla 2021 nevykonal kamerový záznam, na ktorom potom svoje rozhodnutie založil.

33. K tejto námietke sťažovateľov ústavný súd poukazuje na svoj záver vyjadrený v rozhodnutí o ústavnej sťažnosti spoluobžalovaného (III. ÚS 422/2023) spočívajúci v tom, že § 297 Trestného poriadku upravuje postup súdu na verejnom zasadnutí bez ohľadu na to, či ide o verejné zasadnutie súdu prvej inštancie alebo súdu rozhodujúceho o opravnom prostriedku.

34. Pokiaľ ide o samotné napadnuté uznesenie, najvyšší súd k námietke sťažovateľov uviedol, že krajský súd ako odvolací súd rozhodol postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, teda na podklade skutkového stavu správne zisteného okresným súdom, bez zistenia potreby doplnenia konania opakovaním niektorých dôkazov, prípadne aj vykonaním ďalších, pričom dôkaz prehratím obrazového záznamu z CD-nosiča bol postupom podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku adekvátne vykonaný na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa konanom 5. februára 2020. Zvolený postup bol podľa najvyššieho súdu v plnom rozsahu zákonný.

35. Citované závery najvyššieho súdu neboli zo strany sťažovateľov relevantným spôsobom spochybnené.

36. Sťažovatelia ďalej namietajú, že zo strany všeobecných súdov neboli pri ukladaní trestu kompenzovaní za neprimeranú dĺžku trestného konania, ktoré do právoplatného skončenia trvalo vyše 7 rokov.

37. Najvyšší súd vo svojom napadnutom uznesení poukázal na skutočnosť, že nevyužitie § 39 Trestného zákona nezakladá žiaden dovolací dôvod. Ak totiž súd nevyužil moderačné oprávnenie a trest vymeral v rámci nezníženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom.

38. Bez ohľadu na možnosť uplatnenia tejto námietky pred dovolacím súdom ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 Trestného zákona nepredstavuje tzv. nárokovateľné právo obžalovaného či odsúdeného, ktorého by bolo pri splnení podmienok možné domáhať sa pred všeobecným súdom a ktorému by z uvedeného dôvodu bola poskytnutá ochrana prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

39. Nad rámec uvedeného ústavný súd dopĺňa, že už krajský súd sa možnosťou použitia § 39 Trestného zákona vo vzťahu k sťažovateľom na ich výslovnú námietku zaoberal a dospel k záveru, že okolnosti danej veci a ani pomery sťažovateľov neodôvodňovali jeho použitie. Osobitne vo vzťahu k tvrdeniu o neprimeranej celkovej dĺžke trestného konania krajský súd poukázal na ospravedlňovanie sa obžalovaných (vrátane sťažovateľov, pozn.) z „*drvivej väčšiny hlavných pojednávaní*“ a až obštrukčný charakter ich konania.

40. Z už uvedeného podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že aj na zvyšné námietky sťažovateľov bola zo strany všeobecných súdov poskytnutá relevantná a presvedčivá odpoveď.

41. Vzhľadom na všetko už uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

42. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 7. mája 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu